

Dale televiziunii

ANA-MARIA E DIN NOU LIBERĂ

În ultima vreme, înțelese că se ascund sub pseudonimul „Actualitate” au devenit din ce în ce mai răzente, cici și războinice. Tot și nu sunt în spatele lor, să nu amintim săptămâna responsabilitatea sarcina asigurată „moiului nostru”. Dacă ar fi să ne luăm numai „dupa săptămâna” prezentată la TV, să parecă că am redus ceea ce era „septer înșite”, local unde nu se mai întâmplă nimic important. E adevarat, pînă nu de mult în respectivile emisiuni nu existau rubrici speciale consacrate săptămânelor religioase sau faptelor divers. E lăudabil ca acesta să nu fie adoptat, dar, din păcate, pe lîngă faptul că sunt prezentate superficial și de complexitate, ele au rolul de supliment absent, difuzând evenimentele interne de maxim interes. Mass-media europeană conținutul său larg – ultimul eveniment din România, abuzurile, crizimile, devastările reprezentă a peste 1.000 de persoane, arestarea lui Nicu Leon, Dumitru Dîncu și Marian Munteanu, ridicat din secția de reanimare a Spitalului de urgență, întrenarea Crucii Roșii internaționale de a-i vizita pe arestați. O lume întreagă la atitudine și condamnă samăvicioasă facute cu acordul președintelui sării, o lume întreagă dezvaluie rolul securității în desfășurarea acestor evenimente, iar Televiziunea păcătuind prin omislime, pătreașă făcerea asupra tuturor acestora și asupra repercusiunilor economice care decurg de atunci și pe care le va avea de suportat poporul român. Popor căruia îl sunt prezentate ca sări premieră Teatrului de estradă, o expoziție de pictură, ultima achiziție a Muzeului satului și ce-si-au planificat locuitorii Negrestilor pentru anul în curs în privința sistematizării și a celorlalte „obiective de interes prioritar”. Am aflat, cu mult interes, definită cuvîntului „plajă”. Au revenit, după tipic, reportajele

GILDA LAZAR

In decembrie-erou, in iunie-delicvent

Pe 22.06.90 studenta Ana-Maria Dinu ne-a relatat:

„Da, sămănușă și mă bucur de cea de-a doua eliberare. Am douăzeci de ani și am fost închisă pînă acum de două ori.”

În 21 decembrie 1989, orele 22, Ana-Maria a fost arestată de securitate, „odiosul dictator” și dusă la Jilava de unde, în urma tratamentului ce s-a aplicat, a fost internată în spitalul 9. La 31 decembrie 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie.

„Sint studentă la geologie în anul I și am făcut parte din Liga Studenților pînă la data de 14 iunie 1990, cind trupele de COMANDO LICURICIENE au fost aduse în București pentru a-face ordine în libertatea noastră, în democrație. Au reușit să o facă cu violență de nedescris. Am rămas consternată în fața teatrelor de operații ce se desfășura în fața mea, astăzi la vînătoarea umană de la Universitate efectuată de persoane ce erau lăsate de sub controlul legiuitorului. Aceste brute leoveau cu o crizime, ferice femei, bărbăti virgini și copii pînă la umpleau de singe. Acești oameni DE BINE aduși din

Fotoreportaj
PETER GHEORGHE

Am citit în publicația săptămânală „22” (nr. 23 din 22 iunie) articolele semnate de numeroși oameni de cultură, al căror prestigiu și autoritate sunt mai prea de orice îndoială. Am citit și comunicatele publicate din partea Ministerului Culturii și din partea Ministerului Învățămintului. Titularii acestor minister, domnii Andrei Pleșu și Mihai Sora sunt, după cîte știm, membri ai guvernului (guvern care are răspundere pentru declanșarea terorii vecină cu un razboi civil, soldată cu odioase crime și delicte fără număr).

Ne întrebăm: Ce așteaptă titularii ministerelor menționate pentru a trage concluzia atitudinii lor, pe care o apreciază toți românii?

Pe cind demisia din guvern?

PE CIND DEMISIA?

Am citit în publicația săptămânală „22” (nr. 23 din 22 iunie) articolele semnate de numeroși oameni de cultură, al căror prestigiu și autoritate sunt mai prea de orice îndoială. Am citit și comunicatele publicate din partea Ministerului Culturii și din partea Ministerului Învățămintului. Titularii acestor minister, domnii Andrei Pleșu și Mihai Sora sunt, după cîte știm, membri ai guvernului (guvern care are răspundere pentru declanșarea terorii vecină cu un razboi civil, soldată cu odioase crime și delicte fără număr).

Ne întrebăm: Ce așteaptă titularii ministerelor menționate pentru a trage concluzia atitudinii lor, pe care o apreciază toți românii?

Pe cind demisia din guvern?

Orice de naiv, observatorul evenimentelor din 13, 14 și 15 iunie din București, nu se poate să nu-dea de gindit să amâne și să coincidă. Nu poste, spre exemplu, să nu observe că scenariul societății minorelor la București a desfășurat după aceeași tipă în iunie și în februarie (cind a avut loc repetitia generală); apoi în prea-plină televiziune (gurile reale spun că în iunie întreprinderile TV ar fi fost semnalul de imbarcare pentru minori), fluturarea – în fața ochilor telespectatorilor sămîni de atâtceva evenimente pe care le credeau posibile doar în America de Sud, a perioadei lovituri de stat!

Chiar vizat la fața locului, cînd trei alocuri, asupra fostului Consiliu de Miniștri în 18 februarie, asupra Poliției capitalei și TVR în 13 iunie, părușă veridice; păre că stăcău ar veni din partea noastre de demonstranți. Rumoare, zguduit, lozincă scandante... de ce-nar fi cîtiva mai curajoși care să inițieze un atac? Iar termenul manifestanților rezervele de răbdare după ce demonstrează să se întopătă în ianuarie-februarie și să se întopătă în aprilie-mai-junie? Putea fi acesta răspundul lor la agresivitatea social-politică?

Totuși, în ciuda năvășului nostru politic și a bunei credințe de către nezdrujitoare de „smecherile” politice, ne putemușă recunoaște doar asupra:

1. De ce la fostul Consiliu de Miniștri forțele de ordine au dat la o parte, permitind atacul? De ce forțele care se găsesc în interior nu-au intrat în interior încă din iunie?

2. De ce în cîndăria Poliției Capitalei nu se auțiu politici – doar și sediu lor și, se zice, în mod obisnuit nu poliție de frontieră, darmită să ajungă în cîndăria propriu-zisă care are mai multe etaje! Se aștepta un atac la Poliția Capitală, se zice că va fi un atac la poliția Capitală! Două cesseruri mai tîrziu, la TVR, la prima sur-

volare a elicopterului care li filma pe demonstranți, forțele de ordine care încorajau și susțineau speranța lingă zidul clădirii, ca la un semnal. În cișnădui, demonstranții intră în interiorul clădirii, într-o atmosferă de rezistență, de rezistență a securității, de rezistență a poliției, de rezistență a armatei, de rezisen-

țări – nu pot fi acuzați decât cei care au inițiat-o: autoritățile comuniste, pe de o parte, în frunte cu Nikolski, primul executant, pe de altă parte, de vreo 20 de deținuți, în frunte cu Eugen Turcanu, care au început să tortureze fără să fi fost înălțat în rangul lor. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spitalul, se simtea liberă, o libertate curată pe care o dobnăiese prin revoluția tinerilor. Dar curind a fost dezamăgită și s-a simțit datorate x-o la de la capăt, să lasă în stradă și să cără aderevătă libertate, nu cea pe care guvernul o drăgușește cu balanța lui Hagi Tudosie. Închisoarea de la Pitești, unde se aflau închisi studenții de la Colegiul Național de Geologie și Minerărie, a fost închisă în 1989, după ce a părăsit spital

